

РЕШЕНИЕ

№ 3736

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1959** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208-228 от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

С Решение № 2215 от 06.01.2020г., постановено по н.а.х. дело № 14800/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94 състав е отменено Наказателно постановление № 268827/13.05.2016г., издадено от заместник - кмета на Столична община, с което на А. Г. Б., ЕГН [ЕГН] за нарушение на чл.18, т.1 и чл.35, ал.1 вр. с чл.34, ал.3 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /отм./, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева по чл. 35, ал.7, т.1, НРУПОГТТСО /отм./.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от административнонаказващия орган с искане то да бъде отменено и спорът да бъде решен по същество като се потвърди наказателното постановление. В касационната жалба се посочва, че обжалваното решение е незаконосъобразно, неправилно и постановено при съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът чрез юрк. Ц. поддържа жалбата на сочените в нея основания.

Ответникът по жалбата – А. Г. Б., редовно уведомен, не се представлява. Представена е молба за даване ход по същество от неговия процесуален представител. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релеванните с нея касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Според задължителните за касационната инстанция фактически установявания на въззивната инстанция на 16.04.2016г. в 16,44 часа А. Г. Б. пътувал в метро в [населено място] с посока Ц. гара. При извършена проверка от контрольори по редовността на пътниците към Столична община след спирка МС О. е установено, че пътникът пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контрольор по редовността на пътниците. Служителят М. А. на длъжност контрольор в „Център за градска мобилност“ съставила Акт за установяване на административно нарушение № 0268827/16.04.2016г., въз основа на който заместник - кметът на Столична община издава наказателно постановление № 268827/13.05.2016г., с което за нарушение по чл.18, т.1 и чл.35, ал.1 вр. с чл.34, ал.3 НРУПОГТТСО /отм./ на А. Г. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв.

Софийски районен съд приема, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. На следващо място приема, че не са налице доказателства относно компетентността на административнонаказващия орган, както и че НП е издадено в нарушение на чл.15, ал.2 ЗАНН и на тези основания отменя наказателното постановление.

Решението е правилно.

Споделят се изводите на СРС, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Разпоредбата на чл. 18, т. 1 от Наредбата /отм./ гласи: "в превозните средства на обществения градски транспорт: 1. пътниците са длъжни: а) да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; б) да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване; в) при

констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение". В АУАН е посочено, че Б. е извършил нарушение по чл.18, т.1, б „а“, б „б“, б „в“ и чл.35, ал.1 вр. чл.34, ал.3 НРУПОГТТСО /отм./, а в НП е посочено, че е нарушил разпоредбите на по чл.18, т.1, и чл.35, ал.1 вр. чл.34, ал.3 НРУПОГТТСО /отм./. Изписването и на трите предложения на нормата в АУАН и непосочване на конкретна хипотеза в НП води до неяснота относно това за кое от трите задължения по чл. 18, т. 1 от Наредбата е наложено административно наказание.

Правилен е и изводът на СРС за приложимост на чл.15, ал.2 от ЗАНН. Административните наказания, които могат да бъдат наложени за извършени административни нарушения са изброени в разпоредбата на чл. 13 ЗАНН изчерпателно и лимитативно, а именно: обществено порицание, глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, като съгласно чл. 15, ал. 2 ЗАНН по отношение на непълнолетните административното наказание глоба се заменя с обществено порицание. В конкретния случай към датата на извършване на твърдяното нарушение – 16.04.2016 г. А. Г. Б. е бил на 17 навършени години т.е. спрямо същият е приложим правният режим на непълнолетните лица. Ето защо, като му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., наказващият орган е издал наказателно постановление, което е незаконосъобразно.

По отношение компетентността на административнонаказващият орган. НП № 268827/13.05.2016г. е издадено от Ю. Н. - заместник - кмет на Столична община, но не е представена заповед, с която същата е упълномощена да издава НП. Като доказателство по спора е представена заповед № СОА16-РД09-1060/ 04.08.2016г., издадена от кмета на Столичната община, с която се упълномощава заместник - кмета на Столичната [община] К. да издава наказателните постановления.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, за които касационната инстанция следи служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.228 от АПК, вр. чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски в доказани им размер от 500 лева - заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие № 07572 от 07.09.2020г.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2215 от 06.01.2020 г., постановено по н.а.х. дело № 14800/ 2019 г. на Софийски районен съд, НО, 94 състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Г. Б., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: